

BESTSELER

vydavateľstvo

MR.

DOKONALÝ

BLANKA SVOBODOVÁ

NIEKTORÍ MUŽI SÚ AKO TETOVANIE - NAVŽDY

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-89821-00-6

MR.
DOKONALÝ

BLANKA SVOBODOVÁ

Blanka Svobodová
Mr. Dokonalý

Copyright © by Blanka Svobodová
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

Predslov

Pamätáš sa na niekoho, kto sa ti stopercentne páčil hneď na prvý pohľad? A bolo v tom také to iskrivé vau? Taký človek ťa, ktovie prečo, dostáva do kolien. Veľmi sa ti páči! A celý! Hrozne.

V sekunde sa ti podlamujú kolená, trpnu ti nohy, sotva sa pohybuješ vytýčeným smerom, ktorý sa zdal ešte pred okamihom celkom jasným.

Mysľou sa ti prepletajú otázky ako kľbko práve vyliahnutých háďat. Otázky, na ktoré chceš poznať odpoveď, a to najradšej ihneď. Kto to je? Čo je to za chlapa?

Áno, myslím presne to: niečo ako láska na prvý pohľad. Alebo minimálne absolútne momentálne poblúznenie vlastnou chémiou, ktorá nedokáže byť imúnnou voči jeho charismatickej osobe.

Ja som toto nepopísateľné niečo zažila v živote dvakrát.

Ďakujem za to smerom hore. Oba razy to bol božský, silný a nadnášajúci zážitok.

Stalo sa tak pred rokmi, keď som prvýkrát uvidela svoju bývalú lásku, Daniela, a teraz, keď som zahliadla jeho.

1. kapitola

Postávam netrpezlivo na minútu presne na dohodnutom mieste, pred odevmi Blažek. V takmer ľudoprázdnom brnianskom nákupnom centre sa cítim príjemne. Tesne po Vianociach je jediný znesiteľný čas pre tento priestor, pre toto bytie.

Je päť minút po a on - právnik, nikde. Presnosť nado všetko, milý neznámy! Vo vrecku kabáta zvieram křčovito ešte skrehnutými prstami mobil. Stačilo prebehnúť z auta do obchodu a mráz mi svojou silou prebehol až po končeky prstov.

Je mrazivý začiatok januára, začiatok nového roku, kvázi čistý štít bez vlašných zbytočných nánosov. Všetko môže byť krištáľové, čisté, všetko sa môže skúsiť znovu, akoby prvýkrát. Všetko môže byť tak, ale tiež nemusí a proste sa jednoducho starou známou výhybkou vrátiš do zabehnutých rutinných koľají.

Vyťahujem z vrecka svoj najmúdrejší iPhon na ľadovo modré, umelé a neprirodzené svetlo nákupného centra. V tom istom momente začne vyzváňať neznáme číslo. Neuložený kontakt. Aj tak mi je nad slnko jasné, kto sa mi snaží dovolať. Kto iný.

„Dobrý deň. Už na vás čakám, pán Karásek,“ hlásim

stroho hneď na úvod, aby bolo jasné, na čej strane je problém.

„Dobry deň, pani Jordánová, naozaj? A kde čakáte? Ja som pri vchode,“ hovorí vľúdne, mäkko a hladkajúco.

Hovorí presne opačným tónom, než som nasadila ja. Odzbrojil ma svojím pokojom. Prvými slovami ma zoťal. Razom si pripadáam ako nestihajúca a neschopná hysterická stará panna, minimálne s tikom v ľavom oku.

„To je divné, som priamo pri vchode pred odevmi a nikde vás nevidím,“ rozhliadam sa okolo seba.

Hovorím o trocha pokojnejšie a miernejšie. Kam sa podelo to rozčarovanie? Zúfalo očami hľadám človeka, ktorý by zodpovedal hlasu v slúchadle. Tipujem márne, netuším, nevidím.

Asi sme si mali dať poznávacie znamenie. Trebárs, točím sa okolo seba s mobilom pri uchu a mám oči vyvalené na každého osamelého muža.

„Aha, už tomu rozumiem. Vy ste u toho druhého vchodu, ja som na začiatku centra. Už k vám bežím,“ hovorí veselo neznámy a ruší hovor, nečakajúc na moju reakciu.

Píp, píp, píp, píp. Rozhovor ukončený. Zavesené. Núti ma usmievať sa, dotýčny má neveriteľne chytľavú dobrú náladu. Iba z jeho pár slov sa to dá poznať. Poslušne čakám, ani o meter si nedovoľujem pohnúť sa. Nech si ma nájde.

Pozerám cez výklad do obchodu, ktorý mám pred nosom. Nie je tam ani noha, iba za pultom sa predavačka znudene hrá s mobilom.

Obchody sú opustené dychtivými nakupujúcimi, preplnené tovarom a do očí bije lacná bombastická reklama

na všemožné novoročné akcie, zľavy, výpredaje a ktovie čo ešte. Ľudstvo je na okamih presýtené nákupmi, som zvedavá, ako dlho im toto predsavzatie vydrží.

Svoj obľúbený čierny vypasovaný kabát si pášem pevne okolo tela, v ľavej ruke krčovito zvieram uši kabelky so služobnými podkladmi. I napriek dobrej nálade právnicka som stále dosť nervózna.

Dotyčný bol zaneprázdnený počas dňa, kolega maklér mi teda dohovoriť stretnutie na piatok večer. Nechaj niečo vybaviť muža! Čas vhodný skôr na rande ako na obchodné jednanie. Konzultácie ale nemajú rady odklad, ako mi rázne pripomenula šéfka. Obetujem sa pre firmu a pokorne znesiem svoj zabitý voľný podvečer obchodným realitným jednaním. Koniec koncov, asi je lepšie, keď si vypočujem slová priamo od odborníka, ako rady odborne pretlmočené priamo od nadriadeného, ktoré sú podľa môjho názoru, v tejto pozícii neoprávnené už niekoľkú sezónu.

Momentálne absolútne blúdím v podmienkach prevodu jednej drahej vily z dedičského konania. Nedokážem si s tým sama poradiť. Niečo tak jednoduchého ako zmluva o prevode nehnuteľnosti, je písaná snáď švabachom. Moja takmer päťročná prax v odbore je razom fuč.

V nedohľadne, niekde za horami, za dolinami. Ani za svet sa neorientujem v nastavenom právnickom slangu. Potrebujem odbornú pomoc. Jeho pomoc.

Po pravej strane zachytávam pohľad usmievavého vysokého mladého muža, ktorý, ako sa zdá, mieri priamo ku mne. Žeby to bol on? Takto vyzerajú právnici? Nie, tomu rozhodne neverím. To bude len náhodný flirtujúci

okoloidúci. Radšej bočím pohľadom, pozerám na lesklé imelo asi meter predo mnou. V naivnej predstave, že keď sa viac na dotyčného nepozriem, trebárs to prežívaný okamih odľahčí.

Prebieha mi mysl'ou vtipná scénka batoliat, ktoré si zakryjú oči dlaňou a myslia si, že vyhrali nad svetom, že týmto jednoduchým krokom sa stali pre okolitý svet neviditeľní.

„Krásny večer. Pani Jordánová?“ hovorí na moju adresu prívetиво.

Nie som neviditeľná? Je to naozaj on? Sklopený zrak obraciam k nemu. Je božský! Môže byť, prebehne mi mysl'ou. Je tu. Vau!

„Dobry večer, pán Karásek, tak sme sa konečne našli,“ hovorím na úvod viac dvojzmyselne, ako som zamýšľala.

Jeho ruka zovrie moju, na dve sekundy zahreje jeho telo moju ľadovú ruku. Má pevný stisk, žiadna padavka, ani spotené lepkavé dlane. Tento chlap je vážne hodný ďalšieho preskúmania.

„Kam si pôjdeme sadnúť? Máte nejaký tip?“ usmieva sa.

Nenútene sa rozhliada po okolitých kaviarňach a striedavo hľadá na mňa. Na chvíľku sa spamätávam.

„Hm. Povedzte si vy, prosím, keď som vás sem vytiahla,“ hlavu mám úplne prázdnu, žiadny úžasný nápad v zálohe.

„Dobre teda. Je Vám to tam hore známe? Je tam celkom príjemne a ako bonus, býva tam málo ľudí,“ nenecháva ma dlho premýšľať.

Pozriem sa hore na neďalekú kaviareň.

Sem-tam prejdem okolo, ale nikdy som si túto kaviar-

ničku v oblakoch nevšimla. Láka ma predovšetkým tým, že tam nebude tlačénica kávychtivých spoluobčanov.

„To bude ideálne, super,“ bez predstieraného nadšenia súhlasím.

Pozriem sa jeho smerom, súhlasne prikývne. Usmieva sa. Usmievam sa. Mlčky mierime ku schodisku. Galantne ma púšťa prvú. Viem, že tak nejako je to písané v etikete. Keby dáma nedajbože spadla, aby ju pán idúci za ňou pohotovo ochránil pred krkolomným pádom.

Múdro preložené do reálneho života, vždy keď muž púšťa ženu ako prvú na schody je jasné, že sa chce pozrieť na zadok. Je to jeho čas, jeho presilovka, jeho ukoristených niekoľko cenných sekúnd, keď si lovec môže pozorne zröntgenovať svoju obeť od hlavy po päty a ľahko sa ukryje za slušnosť. U právnika som si istá, že etiketu pozná a správa sa podľa nej. Zadok ako bonus využíva samozrejme tiež. Cítim jeho pohľad.

„Sadneme si sem alebo k oknu? Kam chcete, záleží na Vás,“ pýta sa zdvorilo.

Asi ho výhľad uspokojil, usmieva sa. Som ironická, viem.

„Pôjdeme sem,“ ukazujem na čiernu koženú sedačku pri okne s dvoma kreslami.

Ukladám sa pohodlne do sedačky. On do kresla. Je vyšší ako ja. Som vysoká, ale teraz si pripadám ako myška. Je mi príjemné jeho takmer dvojmetrové telo. Nevídane príjemné. Sme tu sami, mal pravdu. U čašníka si objednáme dve pressá s mliekom. Nežne sa na mňa pozrie. Je pokojný, neponáhľa sa, čas sa vlečie ako slimák. Starostlivo rozkladám podklady s pestrofarebnými poznámkami

na nízky sklenený stolček.

„Musím povedať, pán Karásek, že som si Vás predstavovala inak. Čakala som nejakého starého uhundraného právnik. Ani vo sne by mi nenapadlo, že meno v majetkovo-právnych veciach je späté s takým sympatickým mladíkom,“ hovorím úprimne.

Pozerám sa do jeho orieškových iskrivých očí. Pozerá sa priamo, neuhýba. Necháva ma dokončiť vetu, neskáče do reči. Sála z neho mierumilovnosť. Ako by sem ani nepatril. On a právnik? Zjavenie. Budha.

Zo svojej práce takto nastavené pravidlá nepoznám, každý sa snaží prehlušiť toho druhého. Koho je viac počuť, ten berie bank. Tu nie, náš rozhovor je iný. Počúva. Vraj sa má z dvoch tretín počúvať a z jednej hovoriť. Tiež to niekto čítal?

„Potešenie je na mojej strane, pani Jordánová. Ste príjemná. A to veľmi,“ lichotí mi.

„Predpokladám, že to hovoríte na každej schôdzke, zo slušnosti, ale aj tak ďakujem,“ smejem sa do porcelánovej šálky so silnou lahodnou kávou.

„Nie. Vážne. Ste výnimočná,“ vyslovuje dôkladne každé slovo.

Nedovoľujem si spochybníť ani hlásku. Je to oznamovacia veta, žiadne hluché miesto pre prípadné otázniky. Verím mu, a rada. Páči sa mi jeho nehnaná rozvaha, jeho postava, jeho vyjadrovanie. Po tejto chvíľke uznávam, že sa mi páči. Páči sa mi, až veľmi.

Pokojne sa mu snažím vysvetliť svoj problém, dôvod prečo som ho volala až sem. Na každú otázku odpovedám snaživo, ako najlepšie vie. Tak, aby som aj ja, s pedagogic-

kým vzdelaním pochopila, o čom je reč. Som mu vďačná. Ani náznakom sa nezmieňuje o mojej momentálnej neschopnosti čítať medzi riadkami. Pripadám si ako amatér. Dokonca mi dá za pravdu, že v právnických zlátaninách sa niekedy neorientuje ani bežne zbehlý advokát. Pracovné záležitosti máme za štvrt' hodiny prebrané. Aké jednoduché.

Razom je ukončené moje teatrálné, besné, takmer týždenné vyhadzovanie papierov do vzduchu so slovami, že ďalej už jednoducho nemôžem. Jednalo sa o efektívny akt bezmocnosti a detinského trucu. Biele A4 sa minimálne jedenkrát denne vznášali po kancelárii ako jesenné lístie v bezvetrí. Do minúty som kľáčala na všetkých štyroch a zbierala ich poslušne do stohu. Vždy to trochu pomohlo, minimálne to pohlo vzduchom a žľcou. Myslím.

„Pokojne si ten hovor prijmite,“ sledujem, ako sa na moment, mimovoľne, pozrel na svoj svietiaci vibrujúci iPhone.

„Nie. Počká. Keď som na schôdzke, venujem sa len tomu, s kým práve som.“ Rešpektujem to, že si človek na mňa vyčlenil určitý čas.

„Čas je vzácny,“ hovorí ako kniha, lepšie by som to nepopísala, nevystihla. Hovorí mi z duše.

Podvedome to tiež tak praktizujem, ale na denné svetlo som takúto formuláciu nikdy nevytiahla. Má pravdu. Fascinuje ma.

„Nemýlite sa, takto by to naozaj malo byť, i keď nie všetci sa týmto riadia,“ dávam mu za pravdu.

Prichádza čašník s otázkou, či si prajeme ešte niečo. S vďakou odmietame. Pochopím, že môj vymedzený čas

na odbornú radu je preč. Škoda.

„Ponáhľate sa už domov, že. Piatok večer,“ nasadzujem chápací tón.

„Domov ešte zďaleka nie. O štvrt' hodiny mám jednanie a potom ešte jedno, potom snád'. A Vy?“ hovorí trochu pobavene nad mojou naivitou.

„Páni. Ste výkonný. Klobúk dole. Ja sa zastavím ešte vedľa v Ikea a pôjdem domov, mne už padla. Pre tento týždeň stačilo. Viete, mám pocit, že sme zhruba rovnako starí, nebudeme si tykať?“ osmeľujem sa.

Tento krok má vraj navrhnuť dáma. Tak ho robím. Neviem, či vhodne, či nie je príliš skoro alebo neskoro. Ďalšie gesto v rade, ktoré by som s radosťou prenechala mužom. Čo je na tom spoločenského, aby dáma navrhovala tykanie? Bohužiaľ je to tak, je to napísané, je to dané. Celý rozhovor som sa sústredila, aby som mu netykala. Sedí mi ako človek, mám to na jazyku.

„Áno, samozrejme, veľmi rád. Štefan. Teší ma,“ podáva mi s úsmevom ruku cez stôl. Pobožkáme sa na líce. Voní ako les v lete.

„Ďakujem, Johana,“ vraciam rovnako.

„Johanka, bol by som tu rád omnoho dlhšie, ale fakt musím,“ ospravedlňuje sa zbytočne a vstáva z kresla.

Jeho výška ma ohromuje, je krásny. Je brunet. Štefan. Vstávam tiež. Podáva mi galantne kabát pohodený leda bolo cez sedačku, pomáha mi ho obliecť. Toto robí priemerný tridsaťročný mladík?

„Neospravedlňuj sa, prosím. Som rada, že si mi tak pomohol. Vôbec som si nevedela rady. Tú schôdzku nemáš tu? Presúvaš sa inam?“

„Na druhý koniec Brna,“ s úsmevom odchádza zaplatiť účet.

Zapnem si gombíky na kabáte, zdvihnem golier a čakám pri schodisku, ktoré ma vráti späť do reality. Akosi sa mi nechce. Najskôr som sa na neho netešila, teraz sa ho zase nemôžem nabažiť, ach tá ženská márnivosť.

„Štefan, ďakujem za pozvanie,“ nechcem brať pozvanie ako samozrejmosť, nikdy to nerobím.

„Rado sa stalo. Pod', odprevadím ťa k autu,“ vyzýva ma.

Kráčame vedľa seba, máme zohratý krok, je mi po jeho boku nádherne. Kráčame si to prázdnu nákupnou halou a švitoríme ako starí známi. Sme si nejako dôverne známi. Zvláštno nastavenie, ale pravdivé, jasné, nepoškrvené, čisté. Neskazené ničím a nikým. Skoro novšie ako Nový rok.

„Môžem sa opýtať, koľko máš rokov?“ pýtam sa do goliera práve keď vychádzame z teplučka do treskúceho januárového večera.

„O mesiac budem mať tridsať,“ odpovedá sčasti vážne, sčasti s úsmevom.

„Naozaj? Fakt? O dva mesiace budem mať tiež,“ smejem sa.

Taká náhoda. On vo februári, ja v marci. Ryba k rybe. Pokojná vodná sila. V prúde, proti prúdu, proti všetkým, so všetkými. Ryba sama o sebe.

„Tak, to je skvelé, dobrá náhoda. Bolo to veľmi krásne stretnutie,“ hovorí ticho a jeho orieškové oči sa do mňa zaryjú.

Vidím v nich pokoj, múdrosť a životný optimizmus. Je to vôbec možné?

Najradšej by som mu dala pusu, objala ho a dala si s ním ďalšiu schôdzku, najneskôr pozajtra. Odvážny nápad na to, že sa poznáme necelú hodinu. Svoje bláznivé romantické predstavy zatlačím zase späť do snívajúcej zásuvky s čipkami. Budem si ich rozmaznávať, opatrovať a otvárať vždy, keď mi bude smutno. Stojíme pred modrou služobnou Fábriou. Od smiechu nám ide para z úst.

„Jééé, to si robíš srandu, ty tam máš psa?“ klope veselo na zadné okienko starého vozidla.

„Áno. Dovoľ mi, aby som ti predstavila Huga, írskeho setra, moje druhé ja,“ usmievam sa cez okienko do mandľových očí svojho verného.

„Teda, ten je skvelý, pusti ho, prosím. Ja mám tiež psa, labradora Endyho, milujem psov,“ hovorí zapálene.

Schôdzka, ktorú má mať na druhom konci Brna do päť minút, je razom v ťahu. Je rozžiarený ako malé dieťa s novou hračkou. Hugo mu takmer skáče po hlave a precízne očucháva nohavice.

„Asi cíti Endyho,“ snažím sa krotiť psie nadšenie, čo mi sily stačia. Nechcem, aby na jednanie prišiel so psími odtlačkami na kabáte, i keď sa im asi určite nevyhne. Pes si líha na chrbát do roztopeného snehu a zase naspäť na všetky štyri, je vďačný, že sa ho ten neznámy pán nebojí a škrabká ho na brušku. Psičkár pozná správneho psičkára. Pes pozná správneho človeka.

„Je fakt skvelý, veselý, krásny. To mi dnes Endy neodpustí.“

Po chvíľke násilím natlačím rozdivočeného psa do auta. Robí kotrmelce na zadných sedačkách, až sa trasie celé

auto. Ospravedlňujúc sa, v smiechu krčím ramenami. Aký pán...

„Ja už fakt budem musieť ísť,“ lúči sa snád' po desiatykrát.

Cítim, ako strašne sa mu nechce naspäť zapadnúť do pracovného stereotypu.

„Chod', prosím, opatrne, rada som ťa spoznala, naozaj,“ lúčim sa s týmto novým človekom, možno snád' preludom. Je rozhodne dnešným najväčším prekvapením. Čo dnešným, možno celoročným! Som nabitá výbornou náladou. Ako je možné, že ma dokázal tak nakopnúť? Podáme si ruky, pobožkáme sa na tvár.

„Ahoj,“ smejem sa mu do očí.

„Ahoj,“ už teraz mi budeš chýbať, hovorím si v duchu.

Ikea počká, nakupovať sa mi nechce. Nebudem vykonávať tak prízemnú činnosť, keď lietam na dúhovom obláčiku desať metrov nad zemou.

V polovici cesty mi prichádza správa. Správa od neho.

„*Keby bolo viac takýchto krásnych schôdzok.*“

Čo nie je, môže byť. Je mi dobre, ako mi už dlho nebolo. Našla som hmatateľne spriaznenú dušu.

2. kapitola

Prichádzam pomaly do svojho sveta, svojho teritória. Do miesta, ktoré mám rada a nedám naň dopustiť. Chránim si ho pred okolím, ako stará prefíkaná vlčica dojčiaca mláďatá. Môj dom, môj hrad. Môj život, môj pes, moja mačka, môj priateľ. Nech žije „Krakonošovo“! Teda, samozrejme priateľ je na prvom mieste, rozhodne si nezaslúži byť na poslednom mieste, iba nepatrí priamo do tohto priestoru.

Zamyslene beriem z auta notebook, mobil, elektronickú cigaretu a ďalšie dôležité víkendové veci. Zima je snáď každú minútu väčšia a väčšia, drkoce mi sánka, keď si tú kosu pripúšťam. Pouličnú lampu pred domom teraz neberiem ako samozrejmosť, v duchu jej ďakujem a chválim ju. Keby tu nebola, horko-ťažko by som všetky tie veci uniesla v ľavej ruke, keď pravou odomykám bránku.

Hugo celý šťastný radostne vyskakuje okolo usmievavej paničky. Robí tak, akoby nebol celé popoludnie v mojej blízkosti. Výnimočne dnes nestrážil, ale užíval si výlet. Je to šťastná povaha, má radosť i z každoročného očkovania proti besnote, ktorú dnes povinne absolvoval. S nadšením skáče do auta a rovnako veselo sa vracia domov, do svojej záhrady, tam, kde to dôverne pozná. Nenapodobiteľná to

psia duša. Dnes ani nepôjdem venčiť, pohybu mal za celý deň dosť. A ja tiež, čo si budeme hovoriť. Tu lenivosť, dobrý deň.

Z kabelky, ktorú nechávam na hojdacom kresle v predsieni, počujem prichádzať správu. Utekám k mobilu ako zmyslov zbavená. Že by to bol zase ON? Prosím všetkých, nech je tak! Chcem ešte kúsok tej nebeskej manny!

Na displeji, ktorý nestihol zhasnúť, uvidím správu od Romana. Môjho Romana. Oviaľo ma ľahké sklamanie. Už zase sa pohybujem v realite a vo sne si maľujem niečo, čo sa deje len v mojej fantázii. Snívam, som naivná povaha. Ospravedlňujem sama seba pred iPhonom. Pritom píše láska moja verná. Johana, preber sa! Faktom je, že Roman nezvyčajne dlho mlčal, asi mal v práci toho veľa, alebo čo. Inak píše vždy a často.

„Ahoj, krásavica, ako sa máš celé popoludnie? Posielam pusu.“

Usmievam sa. Je príjemné vedieť, že na mňa myslí, že si vôbec uvedomuje fakt, že sa popoludní odmlčal a teraz sa so záujmom informuje. Postaviť takto vnímavému mužovi pomník, by bolo neférové. Nikdy som tak pozorného muža nemala, nezažila.

Ja hlúpa, chcela by som radšej správu od takmer neznámeho chlapíka. Za to sa raz budem smažiť v pekle.

Doprajem si dlhú sprchu, odmaľujem sa, oblečiem sa do sivého hebkého županu a zavírtam sa do postele. Chúlím sa do perín a nič mi nechýba. Slastný to pocit. Zaslúžený.

Je piatok večer a ja namiesto žúrok a osláv čohokoľvek, sa bez pohnutia a na pokraji vyčerpania z celého týždňa,

zahaľujem do ružovobielych perín. Za moment ma pohlcuje hlboký spánok. Zo sna ma prebudí až ďalšia správa od milujúceho priateľa.

„Zlatko, čo robíš? Ja som si išiel zabehať.“

Dochádza mi, že som mu na predchádzajúcu správu neodpovedala a on nerušene pokračuje ďalej v esemeskovom monológu. Neuráža sa, chápe, nevyzvedá, verí a rešpektuje.

Pozerám spoza viečok na rozsvietený mobil. Rozžiarený priateľ, rozžiarený piatok. Iba ja som dosť vyblednutá hviezda v tejto spoločnosti. Mám rada samotu, svoju samotu, som introvert ako sa patrí. Počujem, ako mi niekde pri nohách zašuchoce Chantal, ticho a spokojne pradie.

Bolo by vhodné odpísať, kým príde, že som v postieľke a čakám iba naňho. Viem na sto percent, že by do pol hodiny klopal na vchodové dvere. S úsmevom na líci, v ruke sedmičku vína, v očiach šibalské iskričky a hlavu plnú nápadov s hviezdičkou.

Ale nie, neurobím to, som príliš sebecká a nadšená z toho leňošenia a nič nerobenia. Po tomto týždni určite zaslúženého. Prítomnosť kohokoľvek, kto má dve nohy, by ma nemiestne rušila. Znesiem len Chantal. Môj život, moja voľba.

Rozsvietim lampičku pri posteli, zapálím sviečku s vôňou lesného ovocia a podopretá o vysoké čelo posteľe pomaly ťukám správu.

„Ahoj, zlato, chvíľku som odpočívala, ale teraz idem tvoriť zas nejaké hodnoty. Pusu.“

Milosrdná to lož. Nepodvádzam ho. Len si mocensky užívam to, o čo som sa sama zaslúžila. Robím si to, čo

chcem, diktujem si podmienky, za ktorých sa bude niečo diať. Zrovna teraz sa mi nechce nič a nemienim sa niekomu spovedať. Ani dobrému priateľovi.

Uvarím si hrnček hriechne sladkej horúcej čokolády a zakutrem sa spať až po uši do pelechu. Pustím si na notebooku jeden diel z nekonečného seriálu a siahnem znovu po mobile.

„Ďakujem za skvelú schôdzku a rady k nezaplateniu. Bolo mi s tebou krásne.“

S lišiackym úsmevom odosielam odpoveď na už uložený kontakt Právnik Karásek. Tak, jedna vytvorená hodnota by bola. Vo vnútri sa chvejem blahom, že mi napísal. Kiežby to bola predzvesť nejakého ďalšieho stretnutia. Nového priateľstva?

Vlial mi novú silu do žíl. Dal mi kráľovskú dávku a ani o tom nevie. Za moment mi príde odpoveď. Esemeska, v ktorú som ani nedúfala.

„Endy sa nemôže dočuchávať, Hugo zanechal silný dojem.“

Tak cez Huga na to ideš, som si istá, že to cíti podobne, že to nebude len vnímavým štvornohým priateľom. Ani jeho maličkosť si nemohla nevšimnúť niečo medzi nebom a zemou. Bolo v tom stretnutí niečo silné, elektrizujúce a celkom výnimočné. Nejaké podivné mravenčenie, niečo ako elektrické pnutie medzi dvoma stožiarmi vysokého napätia.

„Možno by sme mali tých našich chlapcov skamarátiť,“ správa odoslaná.

Mydlová opera ukončená. Nadšenie z nového objaveného muža, snád' kamaráta, na začiatok. Ďalej sa už neozýva. Roman tiež mlčí, dáva mi priestor tvoriť avizované

hodnoty. Spím dlho a sladko až do sobotňajšieho slnečného dopoludnia.

Budí ma až telefón. Roman. Čo chce, veď je taká krásna sobota? Zívnem. Jeho bezstarostná nálada a nastolené nadšenie z nevšedného plánu, ma chtiac-nechtiac, pohlcujú tiež.

„Ahoj, zlatičko, ako sa máš?“ hovorí mäkko ako k dieťaťtku.

„Ahoj, zlato, dobre, ďakujem. Máš dobrú náladu,“ usmievam sa.

„To vždy, keď ťa počujem. Miláčik, mám nápad. Ak máš čas a chuť, mohli by sme dnes vyraziť do wellness, hm? Čo na to povieš, chrobáčik?“

Iné ženy by mu skákali s rozbehom do náručia, kvitovali jeho nápady, drali sa mu do auta a nechali sa rozmaznávať v bazéne. Ja cítim skôr nechúť z neznámeho prostredia a z princípu čokoľvek musieť. Nechce sa mi nič robiť a takmer nebyť. Keď po mne chcú nadľudské výkony v práci, tak snáď mám právo na dva dni pokoja, no nie?

Ale aj napriek tomu chápem jeho nadšenie. Chce nám spestriť vzťah, stále hľadá nové možnosti, nové udalosti, nové vírivky. Viem, že ak teraz odpoviem čokoľvek, bude to rešpektovať. Stará sa o mňa ako o puk vzácnej tropickej rastliny. Človek si na to rýchlo zvykne.

„Zlato ak chceš, tak samozrejme môžeme,“ súhlasím chladne.

„Jé, to si mi urobila radosť, hneď tam zavolám. Kedy by ti to vyhovovalo? Povedz si, prídem po teba,“ priam z neho srší dobrá nálada.

„To nie je nutné, Roman, pokojne prídem k tebe, som

mobilná. Pripadám si ako rozmazaný krpec,“ rozladene sa bijem o svoju samostatnosť.

„No ako chceš, záleží to len na tebe,“ pokorne ustupuje.

„Ale je to tebou vymyslený večer, urob to teda tak, ako si si naplánoval. Tak príď,“ volím jemnejší spôsob komunikácie s najmilším.

Nemusím sa predsa hneď stavať na zadné, keď sa s niečím od začiatku nestotožňujem. Snaží sa a ja by som to mala s vďačnosťou prijímať. Z nejakého dôvodu neprijímam.

„Dobre, zlato, tak o šiestej u teba. Veľmi sa teším,“ hrkúta ako hrdlička.

„Dohodnuté, ja tiež, ahoj,“ lúčim sa.

Nie som zvyknutá na rozmaznávanie, som zo studeného odchovu. Nikdy som nebola zahŕňaná bozkami a obkolesená bezpodmienečnou láskou najskôr rodičmi, neskôr mužmi. Výhradne som sa zaraďovala k jedincom, ktorí patrili k odmeraným, snáď niečo ako nemecký typ povahy.

Značka buď dobrá, potom si zaslúžiš moju pozornosť, mám ťa rád, ale veľké gestá neočakávaj. Na Romanovu lásku, dávanú plným priehrštím, si stále zvykám. Je to pre mňa neprirodzené a tak sama seba krotím a učím sa nové, dosť nezvyčajné.

Podľa nedávnej debaty usudzujem, že dnešný wellness je skôr cesta do saunového sveta. Drahý je vo fínskej ako doma, každý piatok večer na pánskej jazde. Ja nie. Znášam len omnoho menšiu teplotu. Mňa sa bude týkať možno tak odpočívareň.